

1904

Grindring

om

Emigrantskibet „Norge“s

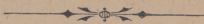
rædselsfulde Forlis og Undergang

da det stødte paa en Klippe ved

Rockfall i Atlanterhavet

Tirsdag den 28de Juni 1904

medhavende ca. 800 Passagerer, hvoraf henimod 600 druknede.

Pris 10 Drc.

Eftertryk forbydes.

Stjørdalen 1904
Georg Mønsteds Forlag.

Forhandlere antages og erholder høj Rabat ved Henvendelse til
Forlæggeren, Georg Mønsted, Stjørdalskalfen.

V box 29:865

Mel.: Sæterjentens Søndag:

„Paa Solen jeg ser, det lider alt frem o. f. v.

Fra Hjemmet de drog, — de Store, de Smaa —
Graagubber og sprækste Karer,
Smaaabarna som end hos Moderen laa,
Af Kvinder og Mænd en stor Skare!
I Hjemmet det blev dem for smaat, for trangt,
Og Længslen den drog dem med Vælde
Langt bort fra sit Land, — ja langt — af! ja langt —
Langt udover Norriges Fjelde!

En havde en Far, En havde en Mor,
En havde en Broder, en Søster,
Som før sa' Farvel til hjemlige Jord,
Og nu fra de fremmede Kyfter
Til Reisen saa gavmild Penge har sendt
Med Brevet i Posten: „Kom bare!
Med Livet I her ser godt finder tjent!
Med Reisen det har ingen Fare!“

En havde vel Hus og Hjem, ja og Gaard,
Og kunde vel hjemme sig hygge;
Men tykkes: „for lidt jeg ud af det faar,
Jeg ud vil og prøve min Lykke!“
Ja Alle de var af Fortrøstning fuld
Og Haabet i Hjertet det lued;
„Hist venter mig Held, hist venter mig Guld!
Alt Lykken i Vanden han stued’.

Saa sælger han Hus, saa sælger han Hjem,
Mens Haabet i Diet det blinker,
Nu reiser jeg bort, nu følger jeg dem
Til Landet, hvor Lykken mig vinker;
Farvel da min Far, Farvel da min Mor!
Farvel da mit Lands Klippeborger!
Farvel ogjaa Du, hvem Trostfab jeg svor —
Farvel Du! mit elskede Norge!

* * *

I Havnen man ser en vældig Kolos,
Fuldrigget med Skorsten og Greier!
Ja, den kan vel nok en Storm byde Trods,
Naar stolt den paa Bølgerne neier.
Her stuves de ind, — de Store — de Smaa,
„Vel mødt! her er slet ingen Fare!“
Og Ankret ophives: „Lad gaa! Lad gaa
Med hele den brogede Skare!“

Og al Ting gaar bra, — om end af og til
Der „Noget“ om Hjertet kan „klemme“.
Det „er jo saa rart“ — om ei man det vil,
Dog Tanken sig fæster „der hjemme“.
Men Skibet det gaar sin vanlige Fart —
Endnu kun en Tid — og vi havner
Did hvortil vi iler, længter — og snart
Amerikas Jordbund vi favner.

Ja — Mennesket haaber og tror og — spaar!
Hvem udgrunder Forsynets Gaader?
Kun Han som tæller hvert Menneskes Haar,
Alene dets Skjæbne kun raader!
De føler sig tryk, de Store —, de Smaa —;
I Drømme de Haabet ei slippe.
Mens endnu i Søvnens Arme de laa!
„Gaar Skibet sig ret paa en Klippe!“

Hvem tør vel forsøge, driste sig til
— Hvad enten i Skrift eller Tale —
Fuldt at beskrive det grufulde Spil,
End sige den Stræk af afmale
Som greb her dem Alle — Enhver især —!
Hvem fatter og tolker den Tanke
Hos Den, som i Angsten, Døden saa nær,
Sig klamrer endnu til en Planke?

De gribes af Angst og Rædsel „de Smaa“ —
„De Store“ af Vanviddets Kvaler!
— Det gjælder jo Livet — ei agtes paa
De Styrendes Bønner og Taler.
— „I Vaaden, i Vaaden — før Skibet gaar
For evigt tilbunds med os Alle!“ —
Man striger og jamrer, river og slaar
Og la'r sig i Vaadene falde!“

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Saa fyldes, en Baad, — men af! i et Nu
For lastet, — for evigt den synked',
Mens Dødsfriget lød og fyldte med Gru
Hver som end i Dødsangsten klynked.
Man raaber og skriger, forgjæves kun
Kaptainens Befalinger lode —
Dg atter en Baad gled til Havets Bund,
De Andre dernede at møde!

Dg lidt efter lidt, mens Kampen stod paa,
For Havet sit Kov at fravryste;
Mens Skjerne drev, og Bølgerne slog
Sin Gravfang i Takt til det Sidste —,
Sant „Dampskibet Norge“ med Taffel, Toug —
Tilbunds i Atlanterens Bover,
Dets Master, dets Agterdæk og dets Boug
Snart Bølgerne skyllede over!

Da Skibet gik ud, da var der ombord
Vel knapt otte Hundrede Sjæle!
Dg reddet blev kun — ja Sorgen er stor —:
To Hundrede knapt — var det Hele!
Gud give disse Reddede engang vil
Den Ulfke som de søgte — finde!
Det grufulde Spil de var Vidner til,
Bist albrigen gaar dem af Minde!

Gud trøste og styrke Enhoer især
Som maatte den Skjæbne friste;
Den som han elsked og havde kjær
Bed denne Ulfke at miste.
Dg tag til Dig Herre, saa Alle dem —
— „Naar den sidste Dag mon oprinde —
Som søgte forgjæves nye Hjem:
O, lad dem hos Dig det da finde!“